

Anneler Ve Kızları

– Gülhun ERTİLAV · 22 Aralık 2011

Yemeğin üzerine sos olarak düşündüğü yoğurdu koyarken, "annem nasıl yapıyordu acaba bunu" diye bir an düşündü. Gülümsedi. Annesinin nasıl yaptığı aklına gelmişti.

Ne kadar da çok anneme benzemeye başladım. Oysa genç kızlık dönemimde asla annem gibi olmayacağım demiştim. Her geçen gün, hemen hemen her hareketimde annemi görüyor gibi oluyorum. Avuç içi çizgilerimizin benzediği kadar yüzümüzdeki çizgiler de benzemeye başladı sanırım.

Ne çok anımız, ne çok gizli sırlarımız oldu annemle. Bu ortak noktaları yakalayabilmek her anne ve kızına nasip olmaz ama bize oldu. Gecenin, daha doğrusu sabahın üçünde aynı anda yataktan kalkıp iki fincan çayı sevgi ile paylaşıırken, hiç kimse ile paylaşamadığımız ne çok şeyi paylaştık. Ve o zamanlar kızdığım ama şimdi hayran olduğum ne kadar çok şey keşfetmişim anneme ait, o eşsiz zamanlarda.

Ben inanıyorum ki çok ama çok güçlü bir bağ var aramızda. Geçen yıl Amerika seyahatimde daha iyi anladım. Üç aylık bir görevle gitmişim Amerika'ya. Annem istemeyerek uğurlamıştı beni biliyorum. Zor bir görevdi benim için. Bunun farkındaydı ve kızının hiç üzülmesini istemiyordu. Tabii ben de annemi üzmemek için çok fazla ayrıntıyı söylememiştim. Gitmem gerekti sadece. Bu şekilde aktarmışım anneme. Sık sık telefonlaşıyorduk annemle. Hemen her gün iyi olduğumu, işimde bir sorun olmadığını söylüyordum. Ama o berbat gün ne olduysa oldu. Büyük bir anlaşma benim küçük bir dalgınlığım sonucu iptal edildi. Çok üzülmüştüm. Bağlı bulunduğum firma büyük zarara uğramıştı. Odamda ben buna nasıl sebep olurum diye sinir krizi geçirip ağladığım bir zamanda annem aradı. Onun numarasını telefonumda gördüğümde kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Sesime neşeli bir ton vererek merhaba anne dedim. Annem hayırdır dedi ne oluyor, bir şeyler var hissediyorum. İlahi anne aramızda koskoca bir okyanus var, sen okyanus ötesinden beni görüp mü hissediyorsun dedim gülümseyerek. Annem her zamanki sakinleştirici ses tonuyla, ne zaman anlayacaksın daha bir tanem, senin üzgün aldığın her nefesi ben yüreğimde hissederim. Yüreğim seninle çarpar, gözlerim seninle bulutlanır ve seninle parlar demişti.

Bir kez daha anlamıştım. Anneler ve kızları, ayrı bedenlerde atan tek yürek gibiydiler.

Hayatımda kendime ait karar verme dönemine girdiğim zamanlardan itibaren verdiğim kararlarda bana güvenen, haftanın altı günü dışarıda çalışan bir kadının da mükemmel çocuk yetiştirebileceğini gösteren, asla vazgeçmemeyi, çalışmayı çabalamayı, uğraşmayı ve çelik gibi bir iradeyi ve karakteri besleyip büyütmeyi öğreten, kişiliğimi yaralamadan, her koşulda beni takdir eden, ne olursa olsun koşulsuz ve sınırsız bir sevgi veren annem... Meğer ne çok seviyormuşum seni.

Yaşadıklarımın kısacık bir özetini kaleme alırken kızlarım daldı içeriye. Nasılda cıvıl cıvıldı ikisinin de sesi.

İki kocaman öpücükle daldığım hayallerden sıyrıldım. Haydi, şimdi anne ve kızlar zamanı dedi kızım ve başladı anlatmaya, birinin sözünü diğeri neşeli bir şekilde kesiyor benim de fikrimi alarak yapacakları projeyi genişletmeye çalışıyorlardı. Sıcak çayımıza sıcak bir sohbet eşlik ediyordu. Yapacakları proje çalışmasının da sonuna gelmiştik. Kâğıtları masadan toplarlarken, yine kocaman iki öpücük ve içimi ısıtan o sözcük.

Anne, biz ne kadar da çok sana benzemeye başladık.

İki kız annesiyim, bir oğlum olmadığı için anne ve oğullar arasındaki ilişkiyi bilemiyor, boyutlarını henüz tahmin edemiyorum. Henüz diyorum çünkü vakti geldiğinde, kızlarım evlendiğinde iki erkek evlat sahibi olacağım. Onları kendi evlatlarımdan ayırt etmeden sevecek ve en az kızlarıma verdiğim değer kadar değer vereceğim.

Dilerim bütün anneler ve kızları hep mutlu olsun, anneler hep mutlu hatırlansın.